

Jani Repo

KESÄYÖN
PIMEÄ

Jani Repo

Kesäyön pimeä

© 2021 Jani Repo

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-4956-2

1. Hei kulta, ota vaatteet pois

”Hei kulta, ota vaatteet pois”, kuiskasi upseerioppilas Joono Kajo pimeässä kymenlaaksolaisessa metsässä. Hän katseli puhelimensa ruutua. Siinä näkyi hänen tyttöystävänsä Nelli, joka katsoi puhelimen ruudulta hämillään. Toisaalta hän halusi tehdä kuten Joono sanoi, toisaalta ajatus tuntui epämieluisalta.

Joonon varusmiespalvelus oli lähestymässä puoliväliään. Kaksi viikkoa palveluksessa, kaksi viikkoa lomilla ja aina säännöllisin väliajoin koronatesti. Aina negatiivinen tulos, ei siis karanteenia. Harmaan talvinen tammikuu oli kääntynyt ensi helmikuuksi, sitten kirkkaaksi maaliskuuksi. Tasainen kylmyys oli muuttunut kevättä kohti kuljettaessa lämpimämmiksi päiviksi öiden pisyessä edelleen kylminä. Vekaranjärven varuskunta keskellä Valkealan havumetsiä oli vaihtunut reserviupseerikouluun pääsyn myötä Haminan kaupungin lähiympäristöiksi. Huhtikuu oli rei’ittänyt lumihankiin päiviä, jotka olivat kasvaneet päivittäin. Hankien alta oli paljastunut likainen maa, johon varovasti ilmestyivät ensimmäisinä väriläikkinä keltaiset leskenlehdet. Huhtikuu oli edennyt toukokuuksi, alastomat koivut olivat saaneet oksiinsa ensimmäiset silmut, jotka olivat pian muuttaneet metsät hennon vaaleanvihreiksi. Eräänä

päivänä, kuin varkain, kesä oli viheröinyt täydessä vehrydessään. Aamuyöllä, hieman kello kahden jälkeen, sitä ei kuitenkaan erottanut.

Metsä oli ilmavaa männikköä. Maata peitti kanervikko sekä puolukan- ja mustikanvarvut. Siellä täällä kasvillisuuteen oli repeytynyt reikä, josta loisti heikosti yöhön vaaleampana läikkänä hiekkainen maaperä. Reserviupseerikoulun kurssit olivat harjoitelleet täällä vuosikymmenien ajan. Kaava oli toistunut säännöllisesti. Alueelle oli saapunut polkupyörillä joukkueellinen varusmiehiä, jotka olivat harjoitelleet kaivaen maahan suuria kuoppia. Pian kuopat oli täytetty ja myöhemmin uudet varusmiehet olivat kaivaneet suunnilleen samanlaiset kuopat suunnilleen samoihin paikkoihin.

”Ottaisit nyt. Mulla on ihan älytön ikävä sua”, pyysi Joona.

Joona oli suunnilleen samanlainen kuin suurin osa muistakin asepalvelustaan suorittavista. Hän ei ollut sanan varsinaisessa merkityksessä kaupunkilainen – hän oli kotoisin Varkaudesta. Se oli pieni kaupunki, jota ympäröivät metsät, ja tiet veivät sieltä isompiin kaupunkeihin. Mihinkään niistä hän ei varsinaisesti solahtanut. Kaupunkilaiseksi hän oli liian maalainen ja maalaiseksi hän ei tajunnut paljoakaan ympärillään aukeavasta luonnosta. Asepalveluksen alussa vartiovuoro öisessä metsässä

oli kiihdyttänyt hänen mielikuvituksensa laukkaan. Puiden muodot olivat saaneet ihmishahmoja muistuttavia piirteitä ja äänet olivat kuulostaneet siltä kuin joku olisi ollut hetkellä millä hyvänsä hiipimässä hänen kimppuunsa. Kun kuukaudet olivat kuluneet eteenpäin, oli vilkas mielikuvitus tyyntynyt. Vartiovuorot, jotka olivat alkuun suoneet hieman vaihtelua, olivat muuttuneet pelkäksi välttämättömäksi pahaksi. Ne olivat aikaa, joka oli pois unelta. Joona ajatteli tulevaa, ja sitä kuinka hänet pikapuoliin ylennettäisiin upseerikokelaaksi. Silloin loppuisivat hänen vartiovuoronsa. Sen jälkeen muut valvoisivat pimeää metsää, jossa ei koskaan tapahtunut yhtään mitään.

”Hei, sä oot niin kaunis, että mä tuun hulluksi”, kuiskasi Joona. Hän oli etukäteen miettinyt koko pitkän ja kuuman kesäpäivän sanojaan, koska arvasi, että joutuisi vakuuttelemaan Nelliä.

”Mä haluisin nähdä, mä haluun sua niin paljon”, puhui Joona kiihkeämmin. Hän oli odottanut puhelua koko päivän. Kolme päivää hänen joukkueensa oli liikkunut polkupyörillä erilaisissa harjoituksissa. Viimeinen yö teltassa, huomenna paluu kasarmille ja sieltä vapaalle. Ulkona oli oikeastaan mukavaa, koska teltassa nukkui viisi muutakin. Lämmin maa oli lämmittänyt telttaa entisestään ja hikisten vaatteiden ja saappaiden katku teki ilmasta raskaan hengittää. Joona veti syvään raitista ilmaa, osittain kärsimättömyyttään. Puheluaan

silmälläpitäen hän oli säästellyt puhelimensa akkua, eikä ollut käyttänyt sitä ollenkaan. Puhelimen käyttö maastoharjoituksissa ylipäätään oli kiellettyä, mutta kieltoa pystyi rikkomaan, aivan kuten Joona teki.

Yö oli lyhyt. Juhannukseen oli alle kaksi viikkoa. Taivas oli sekoitus sinistä ja vaniljaa, metsä pelkkää mustaa. Yksityiskohdat katosivat, vain suurimmat maastonmuodot erottuivat. Jos pimeään jäi katselemaan pidemmäksi aikaa, silmät tottuivat näkymään, mutta asiat sekoittuivat toisiinsa ja saattoivat saada aivan uuden muodon.

”Hei kulta, sä oot niin kaunis, näytä vähän mulle”, kuiskasi Joona kärsimättömämpänä. Vartiovuoron oli pitänyt mennä aivan toisella tavalla. Hän oli hiipinyt sivuun joukkueensa teltoilta. Hän katseli ympärilleen hyvin ylimalkaisesti. Vartiovuorot olivat turhaa nipotusta, ainakin kesäaikaan. Kenenkään ei tarvinnut lisätä puita kaminaan, kaikki olisivat saaneet levätä vähän enemmän.

Joona nielaisi. Hänen hengityksensä kiihtyi, kun hän katsoi puhelimensa ruutuun. Nelli alkoi hitaasti valuttaa toppinsa olkainta olkapäältäään. Nelli pälyili hieman hermostuneena sivuilleen ja purasi varovasti alahuultaan. Tilanne oli kiihottava, siinä oli jotain kiellettyä. Kiihottunut Joona kuiskasi:

”Just noin kulta, sä oot ihana.”

Upseerioppilas Joonan olisi kuitenkin kannattanut katsella pimeään metsään ennemmin kuin puhelimeensa. Ja jos hän olisi tiennyt, mitä pienen hetken kuluttua tapahtuisi, olisi hän luultavasti suhtautunut vartiovuoroon muunakin kuin pelkkänä ajanhaaskauksena.

Pimeästä syöksyi hahmo, joka hyökkäsi Joonan kimppuun. Yllätetty nuori mies ei ehtinyt tehdä mitään. Hänet kaadettiin maahan ja saman tien hänen suunsa tukittiin kangasliinalla. Hyökkääjä iski häntä palleaan. Henkeään haukkova nuorukainen oli helppo sitoa nippusiteillä. Hyökkääjä raahasi vastustelemaan kykenemättömän uhrinsa syvemmälle metsään. Puhelin makasi pienenä kirkkaana pisteenä pimeässä metsässä aluskasvillisuuden seassa. Nelli oli ehtinyt nähdä hämärän kuvan muuttuvan pelkäksi mustaksi ja kuulla poikaystävänsä äännähtävän omituisesti. Sen jälkeen oli kuulunut sekalaista kahinaa, eikä Nelli ollut enää nähnyt mitään.

”Joonan, kulta. Joonan, missä sä oot? Onko kaikki okei?”

Joonalla mikään ei ollut okei. Hänet oli viety metsään ja mattamusta veitsen terä oli aivan hänen silmiensä edessä. Hänet oli painettu maahan.

”Are you going to be cool?”, kysyttiin häneltä kuiskaten. ”You do understand english?”

”Nyökkää, jos ymmärrät.”

Joona nyökkäsi varoen. Eniten hän varoi veistä, joka oli aivan hänen kasvojensa edessä.

”Hyvä. Jos huudat, kuolet. Jos yrität mitään typerää, kuolet. Sitä ennen kärsit. Ymmärrämmeko toisiamme? Nyökkää.”

Joona nyökkäsi jälleen.

”Sinulle ei käy kuinkaan. Sidon sinut tänne ja hiljennän sinut. Kaikki menee hyvin. Toivottavasti toverisi tottelevat yhtä kiltisti kuin sinä, niin kenellekään ei satu mitään. Me teemme, mitä haluamme. Teistä riippuu se, kuinka siististi se tehdään. Tule tänne.”

Viimeiset sanat eivät olleet pyyntö tai käsky. Joonan maastopuvun kaulukseen tartuttiin ja häntä alettiin raahata metsässä pidemmälle. Muutaman metrin jälkeen hyökkääjä pysähtyi suuren männyn juurelle. Vaikka hänen sanansa Joonalle olivat olleet suhteellisen ystävällisiä, olivat hänen otteensa niin määrätietoiset, että ne sattuivat. Joonan kädet nykäistiin puun rungon taakse ja hänen oli pakko nousta puolistuvaan asentoon puun juurelle. Saman tien käsien ympärille

kiristyi nippuside, sirahdaen tunnusomaisen äänensä. Kapea muovi pureutui tiukasti ranteisiin ja sai Joonan ähkäisemään kivusta. Kuului toinen tunnistettava ääni: pieni repäisy. Ilmastointiteippiä.

Teipinpala liimattiin Joonan suun eteen, voimakkaasti mutta tarpeetonta väkivaltaa välttäen, mikäli se päällekkäisyyden yhteydessä ylipäättään oli mahdollista. Joonan ei kyennyt liikkumaan eikä puhumaan. Hyökkääjä varmisti asian nykimällä hänen käsiään ja kokeilemalla hänen kasvojaan. Hyökkääjä laskeutui hänen eteensä. Mustan kommandopipon silmäaukon kohdalta näkyi häivähdys vaaleampaa ihoa. Pimeässä metsässä kaikki oli edelleen yhtä epäselvää kuin aiemminkin ja kokemansa hyökkäyksen jälkeen Joonasta tuntui aivan kuin häntä olisi pyöritelty betonimyllyssä. Musta veitsi tuli jälleen hänen silmiensä eteen. Joonan hengitys pysähtyi. Aivan kuin koko pimeä metsä olisi sekun pidättänyt hengitystään ja jäänyt odottamaan viimeistä iskuä.

”Nyt se on loppu. Nyt tuo hullu tappaa.”

Veitsi kuitenkin katosi salamannopeasti pimeään. Pieni kahahdus, ja se oli kotelossaan. Hyökkääjä tarttui Joonaan leuan alta ja käänsi tämän pään suuntaansa.

”Älä syytä itseäsi. Et olisi voinut tehdä mitään. Ei kukaan teistä, te olette vielä pelkkiä poikasia.”

”Minä otan tämän”, jatkoi hyökkääjä ja tarttui maassa lojuneeseen Joonan rynnäkkökivääriin.

Hyökkäjä nousi ja sulautui pimeyteen. Kun välitön uhka tuntui kadonneen, vierähti Joonan kasvoille kuumalta tuntunut kyynel. ”All clear”, kuului metsästä.

Hetkeä myöhemmin moottorin käyntiääni voimistui. Valot leikkasivat pimeyttä ja auton käyntiääni vaimeni. Auto rullasi ääneti eteenpäin kunnes vauhti hiipui, samalla auton valot sammuiivat. Kun liike oli lakannut, kuului liukuoven avautumisesta syntynyt ääni. Neljä tummiinpukeutunutta hahmoa juoksi asfalttitieltä ilmalle mäntykankaalle, jossa erottui kolme puolijoukkueteltoa. Kolme hahmoista juoksi kohti teltoja, yksi pysähtyi niiden keskelle. Vain muutamat vaimeat askelten tömähdykset ja pari risahtaan katkennutta oksaa olisivat paljastaneet hyökkääjät, jos joku väsyneistä varusmiehistä olisi ne unensa läpi kuullut. Kun hahmot olivat teltojen luona, vihelsi mäntyaukion keskellä seissyt neljäs hahmo merkin.

Saman tien teltojen oviaukkojen liepeet heilahtivat, ja kaikissa oli kutsumaton vierailija sisäpuolella. Vieraat ottivat saman tien

isännän paikan. Jokainen heistä tarttui teltassa lähimpänä nukkuvaa varusmiestä kaulasta ja nykäisivät nämä kuristaen pystyyn. Täysin sanatarkkaa englanninkielistä käsikirjoitusta heillä ei repliikkiensä suhteen ollut, sen sijaan heidän toimensa olivat huolella suunniteltuja ja yhdenmukaisia: Ensimmäinen kohdalle osuva varusmies panttivangiksi. Pistooli ohimolle. Nukkuvien herätys. Hiljaiseksi käskeminen. Teltasta ulos käskyttäminen. Telttojen väliin riviin käskeminen. Joka toinen kasvot seisomaan eri suuntiin. Kädet niskan taakse ja katse maahan. Unisessa pelossa varusmiehet tekivät juuri sitä, mitä heitä oli koulutettu tekemään: he tottelivat. Tönnömisen vauhdittamana rivi oli valmis.

Kauimmaisessa teltassa tieltä katsottuna oli nukkunut yliluutnantti Elja Pennanen. Hän oli kaksikymmentäseitsemän vuotias, niin sanotun hyvän perheen kasvatti. Isä oli odottanut poikansa päätyvän opiskelemaan kauppakorkeakouluun ja jatkamaan sen jälkeen perheyrittystä. Sen sijaan varusmiespalveluksen jälkeen poika olikin ensiksi jäänyt ylikersantiksi ja sen jälkeen hän oli hakeutunut maanpuolustuskorkeakouluun. Hän oli sanonut halunneensa olla lähempänä todellista toimintaa, lähempänä siellä, missä oikeasti tehtiin jotakin, eikä hautautua pelkän toimistopöydän taakse. Isäukko tosin väheksyi hänen uravalintaansa ja kyseli,

milloin tämä lopettaisi sotaleikit ja alkaisi tehdä jotakin hyödyllistäkin.

Elja Pennanen ihanoi sivistynyttä sotilasta. Hänen iltansa kuluivat kirjallisuuden parissa, ja hän siteerasikin toistuvasti kaunokirjallisuudesta pohjaavia sitaatteja. Harmillisesti suurin osa niistä levisi maaperään, jossa niistä ei kasvanut mitään. Asevelvollisuuttaan suorittavien varusmiesten kirjallisuussivistys oli suhteellisen hataralla pohjalla. Toisekseen, hänen sitaattinsa menivät toisinaan pieleen, joku pieni yksityiskohta oli vinossa. Hänen siteerauksensa saivat toisinaan ihailun sijasta osakseen hitusen vaivautunutta kulmakarvojen kohottelua.

Toiset iltansa hän puolestaan hän käytti kirjoittamiseen. Hän oli aktiivinen nettikeskusteluihin osallistuja nimimerkkinsä Lt.n. Havoc takana. Hän esitti kantojaan maan nykyisestä tilanteesta ja kommentoi kitkerästi itseään nuorempien omistautumattomuutta isänmaalleen. Paitsi nettikeskusteluja, hän kirjoitti myös omaa sotaromaaniaan. Aika ajoin hän toivoi kohdalleen osuvan sodan, silloin hän saattaisi kirjoittaa kokemuksiinsa pohjaavan tulkintansa sodasta, oman Tuntemattoman sotilaansa.

”Cry havoc, and let slip in ye dogs of war”, oli hän aina haaveillut pääsevänsä huutamaan. Nyt se oli viety häneltä. Hyökkääjät olivat tulleet, tuoneet hävityksen, mutta liki ääneti. Kun Elja Pennanen olisi voinut toimia koulutuksensa, harrastustensa ja taipumustensa mukaan, se vietiin häneltä. Kun hyökkääjä oli huomannut teltassa yhden nukkujan maanneen muita mukavammin kenttävuoteella, oli varusmies sysätty syrjään ja pistooli painettu hänen ohimoaan vasten. Elja Pennanen kamppaili passiivisesti vastaan, heittäytyen niin hankalaksi panttivangiksi kuin mahdollista. Hyökkääjän kärsivällisyys loppui ja hän laukaisi pistoolin pimeään metsään aivan Eljan korvan juuresta. Luoti päästi pienen, kimeän äänen hipaistessaan männyn kylkeä. ”Varmaan Zastava CZ99”, ehti aseistakin kiihkeämielisen kiinnostunut Elja ajatella, ennen kuin vierestä ammuttu laukaus räjäytti korvissa vihlovan tinnituksen ulisemaan.

”Seuraava luoti on jonkun noista päässä ja viimeinen sinun päässäsi jos et lopeta”, varoitti kommandopipoinen hyökkääjä englanniksi matalalla äänellä osoittaen pistoolilla ensin rivissä hätääntyneinä makaavia varusmiehiä. Elja rauhoittui. Hän puuskutti kuuluvasti kuin haluten osoittaa, että hän oli edelleen valmis taistelemaan. Hänet tönittiin samaan riviin seisomaan varusmiesten kanssa.

”Maahan makaamaan. Tarkasti vierekkäin. Nyt!”

”Ei noin!”, kuului käsky. ”Totelkaa, tai täältä löytyy rivi kuolleita! Kasvot maahan, kädet ja jalat vierekkäin!”

Kun kaikki olivat maassa, astui yksi hyökkääjä lähemmäs kolmen muun tähdätessä heitä aseilla. Vyötäisiltään hän kaivoi paksun kimpun nippusiteitä. Ensimmäisen hän kiinnitti kahteen reunimmaiseen maassa makaavaan varusmieheen. Hän yhdisti toisen ranteen toisen nilkkaan. Pieni sirahtava kiristys ja kaksi laitimmaisina maannutta varusmiestä olivat luonnottomassa asennossa kiinni toisissaan. Ei ylimääräisiä liikkeitä, vain huolellista toistoa. Aina välillä nippusiteiden kiristyksestä syntynyt ääni taukosi. Sitä rytmitti poikki repäistyn ilmastointiteipin ripsahdus. Nippuside, nilkka ja ranne. Teippi ja suu. Kaksi ja puoli minuuttia myöhemmin joukkueellinen varusmiehiä alkoi olla yhteen sidottu. Kahden viimeisen maassa maanneen varusmiehen kohdalla sitoja toimi toisin. Toinenkin hyökkääjä juoksi paikalle ja he tarttuivat maassa maanneisiin varusmiehiin ja kiskaisivat heidät pystyyn.

”Ylös.”

Varusmiehiä lähdettiin ohjaamaan teltoja kohti. Yksi hyökkääjistä juoksi kohti tyhjäkäynnillä seissyttä pakettiautoa. Hän avasi auton takaovet ja otti sieltä esiin eräänlaiset parit.

Kun helteessä hikoileva Suomi valmistautuu juhannuksen viettoon, tapahtuu kesäyössä häikäilemätön rikos: joukolta asevelvollisia ryöstetään väkivalloin heidän palvelusaseensa ja kaksi nuorta siepataan ryöstön yhteydessä.

Tapausta alkaa selvittää väärä mies, Keskusrikospoliisin komisario Otso Hovi. Väärä mies saa johdettavakseen lähes yhtä väärän työryhmän. Joukko epätavallisia viranomaisia kohtaa tutkinnassaan yhtä epätavallisia ihmisiä, joita kaikkia voi epäillä.

Kun ryöstetyt aseet ja siepatut asevelvolliset jälleen ilmestyvät esiin, tapahtuu uusi uskalias rikos.

Monimutkaisemmaksi kiertyvä vyyhti kiristyy Otso Hovin ympärille, ahdistaa häntä sekä poliisina että yksityishenkilönä.

Kaikkea ei voi nähdä kesäyössä paljon kätkeytyy pimeään.

BoD

9 789528 049562